

drager omtrent 100 Mill. Kr., og naar vi saa trækker de i Varer anbragte 33 Mill. Kr. og de 40 Mill. Kr., der skal gaa til Indløsning af Statsbeviser, fra, vil det ses, at vi har under 30 Mill. Kr. til at imødegaa en Underbalance, som snarere vil blive 100 end 70 Mill. Kr.

Jeg kan i denne Sammenhæng heller ikke undlade at minde om, hvordan Situationen efter al Sandsynlighed vil blive i Finansaaret 1918—19. De mange store ekstraordinære Udgifter, vi har faaet, vil vedblive, ja vil skærpes, hvis Krigen varer ved, og hvis vi, som vi alle haaber, faar Fred, inden Finansaaret 1918—19 bryder frem, maa vi derfor ikke tro, at vi med eet Slag kan gøre os fri for de mange store ekstraordinære Udgifter. Det vil blive en meget vanskelig og for Statskassen meget bekostelig Overgangstid, her vil blive Tale om, Indtægterne vil svinde overordentlig rask, men Udgifterne vil svinde meget mindre hurtigt, ja, delvis vil der maaske opstaa Nødvendighed for nye Udgifter som Følge af Overgangstidens forskellige Krav. Ogsaa dette maa opfordre os til i Tide at være belavet paa, dels saa vidt muligt at undgaa at forøge Statsgælden, dels at skaffe os Indtægtskilder, som delvis kan blive ved at løbe, ogsaa naar Krigen er endt.

Det vil altsaa være paatrængende nødvendigt at se sig om efter saadanne nye Indtægtskilder. Vi har belastet Indtægt og Formue adskilligt højere, end man har i vore to nordiske Nabolande. Jeg har aldrig rejst nogen Indvending herimod. Jeg har endog paa forskellige Punkter været med til at kræve en større Beskatning end den oprindelig af den højtærede Finansminister foreslaaede. Det skyldes ikke — og her kan jeg være enig i, hvad den ærede Ordfører for dette Lovforslag (Ivar Berendsen) udtalte — nogen Slags pervers Lyst til at overbebyrde Folk med Skatter, det skyldes ikke nogen Opfattelse af, at store Skatter paa Indtægt og Formue eller selv paa Merindtægt er noget i og for sig godt. Selvfølgelig ikke, der er jeg saa fuldkommen enig med den ærede Ordfører, men det skyldes en bestemt Overbevisning om, at selv om vi anspænder disse Skatte kilder til det yderste, som jeg mener, vi har gjort, bliver Indtægterne langt fra tilstrækkelige. Vi maa ikke blot have denne Indtægt frem, men have den suppleret yderligere med Indtægt fra andre Kilder for at blive i Stand til at slippe igennem den svære Tid, vi er inde i, og den endnu sværere, som forestaar os.

Men altsaa, vi kan ikke bebrejde os, at vi ikke først og fremmest har hentet Statens Indtægter der, hvor der er mest Evne til at bære, thi vi har belastet Merindtægten og den større Indtægt og Formue overordentlig stærkt. Jeg har forstaaet Finansministeren saaledes efter hans Holdning ved Behandlingen af dette og andre Lovforslag, at han mener, vi neppe kan komme væsentligt højere her. I hvert Fald vil jeg sige, at principielt er der i denne Henseende ingen Forskel mellem os. Jeg er sikker paa, at mit Parti er fuldkommen enig med de to Partier, som særlig giver den højtærede Finansminister deres polititiske Støtte, om, at saa meget, som der kan bæres af Merindtægten og den større Indtægt og Formue, skal bæres af dem, men det er umuligt nu at lukke Øjnene for, at vi kan ikke komme tilstrækkelig langt ad denne Vej, vi maa have endnu større Statsindtægter frem, og de maa da findes ad andre Veje. Det er ogsaa klart nok, at de store Fortjenester, baade de store Merindtægter og de store almindelige Indtægter, er i rask Svinden. Hvor langt de vil være svundet, naar dette Finansaar gaar til Ende, er det ikke godt at sige, men utvivlsomt vil dette stærke Svind ogsaa give et Svind i de Indtægter, som Statskassen ellers fra disse Kilder kunde paaregne i 1917—18, for ikke at tale om Finansaaret 1918—19, hvor vi maa være belavede paa, at der saa godt som ingen Merindtægt bliver, og at overhovedet Indtægterne gaar stærkt ned, saa at Udbyttet af Indtægtsskatten vil være i væsentlig Svinden. Vi maa da gaa den Vej, som alle andre Lande, selv de mest demokratiske styrede, har maattet gaa, at supplere disse Indtægter fra andre Kilder.

Jeg siger i Dag, som jeg har sagt saa mange Gange før: Jeg vil ikke være med til nogen som helst Beskatning af, hvad der kunde kaldes Livsfornødenheder, det maa vi holde os borte fra, og jeg føler mig overbevist om, at det danske Samfund er vel holdent nok til, at vi kan undgaa at ty til saa sørgelig en Udvej. Men hvad vi ikke kan undgaa, er at bringe Balance i vor Statsbenedrift og faa i alt Fald en ringe Rente ud af de store Kapitaler, der er anbragte deri. Vi kan heller ikke undgaa at gaa samme Vej som i andre Lande under disse alvorlige Forhold: at belaste Luksusforbrug af forskellig Art saa klækkeligt som muligt.

Lad mig først tale om Jernbanelaksterne. Her er ikke Spørgsmaal om en Skat, men om at komme bort fra at drive